

Aan den Prins der Nederlanden.

19 April 1910.

In lang vervlogen tijden
 Gold *hij* slechts voor een vorst,
 Die tegen sterker vijand
 Den strijd aanvaardden dorst;
 Die, hoog te paard gezeten,
 Met heldenmoed in 't oog,
 Aan 't hoofd van zijn getrouwen
 Vol vuur ter heirvaart toog;
 Die voor de dierbre vrijheid
 Van 't erflijk rijksg gebied,
 In hooge doodsverachting
 Gewillig 't leven liet.

De tijden zijn veranderd;
 Geen vijanden, die meer
 De vrijgevochten landen
 Bespringen als weleer;
 Het zwaard rust in de scheede,
 't Kanongebulder zwijgt;
 't Is vrede op Neerlands erve,
 Geen oorlog, die meer dreigt.

Doch welvaart werkt verslapping,
 En voorspoed sloopt den moed;
 Dies vraagt de kracht versterking
 En d'ijver nieuwen gloed;
 En nimmer ook kan rusten
 De worstling met de zee,
 En immer brengen rampen
 Verschrikking, angst en wee.

Gezegend, wie in dezen
 Een vorst, een voorste blijkt,
 Die allen goeden arbeid
 De hand ter sterkte reikt;
 Dies zij den vorst, die altijd
 Naar 't heil van andren tracht,
 Den Prins der Nederlanden,
 Een dankbre groet gebracht.

A. L.

„Saevis tranquillus in undis."

Daar ligt de rotsklip, arm en naakt,
 Wier rug de zee doorzaagde en kloofde;
 Zwart als de kool — in 't vuur geblaakt,
 Die pas in 't sissend nat zich doofde,
 Dat kokend opdampt wijd en zijd;
 Zwart als een uitgebrande krater . . . . .

Zoolang rondom de klippen
 De schorre branding brult,

Blijft gij een sein en baken,
 Dat 't Vaderoog blijft waken
 Van Gods voorzienigheid . . . . .

B. TER HAAR.

Van den Alcyon wordt verteld, dat hij zijn nest op de golven bouwt, en dat hij rustig daarop zit, ook bij bruisende zee.

Aan deze voorstelling ontleende Willem van Oranje het beeld, dat zijn geloof toonde temidden van de stormen des levens: een Alcyonnest op de baren met het onderschrift: Saevis tranquillus in undis. *)

Welk een gedachte: Rustig te midden der woedende golven! Ze grijpt aan, waar ze ons vertolkt wordt door woord of prent. Want ze geeft een treffende tegenstelling, die in het leven niet zelden voorkomt. Ze geeft het leven weer; daarom boeit ze. Ze doet een blik werpen op het edele, het „hooge" in het leven, op een ideaal; op datgene, dat van overwinning spreekt, waar het alles nederlaag schijnt; van vastheid en stevigheid, waar alles in het rond de rusteloosheid en de bewegelijkheid zelve is.

Wat zeggen ze u anders, die zwarte klippen!

Ook — in hun dreigen met vernieling en vernietiging!

Zij blijven immers, al springen de sterkste schepen tegen haar graniet aan stukken; al wentelen de golven elkaar weg in ongestoord woelen.

Ze staan! . . . . Daar komt een zee met donderend geweld; de ruwe burchten van onbehouwen steenmassa worden belegerd, bestormd; de zee komt over — wég is de klip . . . . Weg? Zie dan . . . . Even onbeweeglijk als steeds staat ze weer. Wat deert haar het gespat der duizenden druppels! Wat hindert haar „der golven beukende beleg?"

Zij breken — gij staat.

Zij breken — zij wijken,

Van veerkracht beroofd;

Daar verheft gij het hoofd . . . .

Van kalme rust spreekt ze. Ook wel, als de vriendelijke zon er haar licht op giet, en er haar stralen op en over en langs doet spelen, zoodat ze blinkt als een geharnast ridderstandbeeld op een metalen voetstuk. Maar toch — nu 't meest.

Nu — waar 't kookt en bruist om de rotsen; nu op machtigen maatslag de golven tegen haar opvliegen, zich op haar werpen, over haar rollen en razen. Rotsen staan dan als met bewustheid van kracht, spottend met wind en golven.

Maar in haar rust steken ze toch dreigend de koppen boven de branding uit — in haar grillige vormen zijn ze bakens van onbesneden graniet, zoolang de stuurman meester is van roer en koers; maar teekenen van wissen ondergang, als het schip speelbal wordt van storm en water.

Ze gelijken in de verte donkere spoken, en die haar aanzien, werpen haar angstige blikken toe, ze worden gevreesd, en die angst is de vreeze des doods.

Eén machtig en wonder bouwwerk schijnt nu de natuur! Boven die zwarte steenklompen bouwen de wolken haar torens en muren; alles dreigt, wat dobbert op de zee in den dood te werpen.

Regenslag plast in het water; de zee lijkt wel een

*) „Rustig te midden der woedende golven."